

Simon Clark

KARALIUS KRAUJAS, PIRMA KNYGA

Mokslinis fantastinis romanas

Faktas, kad 1994 metais Žemėje buvo 550 veikiančių ugnikalnių. Faktas, kad 1995-aisiais jų buvo 660. Faktas, kad 2004 metais jų jau 2100.

NEPANEIGIAMAS FAKTAS - GLOBALINĖ
KATASTROFA NEIŠVENGIAMA.

Riką Kenedį pasaulio pabaigos košmaras užgriuvo jaunimo vakarėlyje, kuriame jis ketino prisipažinti mylįs Keitę Robinson. Netrukus mūsų civilizacija subyrėjo į druzgus, ir teigti, kad žmogus žmogui tapo vilkas, vadinasi, užmerkti akis prieš kur kas klaikesnę tikrovę. Tai supratęs Rikas stengiasi išsaugoti bent kelias dešimtis žmonių nuošalioje vietovėje. Tačiau civilizacijos žlugimo konvulsijos yra tokios baisios, kad visi gyvieji veikia ima pavydėti mirusiesiems...

“Įspūdingas, intymiomis scenomis kerintis romanas... Gal tik Stepheno Kingo “Dvikova” teprilygsta jam savo įtaigiu katastrofiniu realizmu”.

GLOBE & MAIL

Iš anglų kalbos vertė VIDAS MORKŪNAS
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
315 tomas. Serija įkurta 1990m.

Simon Clark - KING BLOOD

London, New English Library, 1997

Copyright © by Simon Clark, 1997

Cover art copyright © by Luis Royo, 1998

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2004

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Tai - Galas

Nagi, įsivaizduokite:

Priešais jus - dykuma.

Juoda, uždrausta įžengti, grasi dykuma.

Sugriauti pastatai, išdege automobiliai, pliki apangliję medžiai. O iš dangaus viską rydamas žyra srautas juodų tarsi pragaro sniegas pelenų.

Nupieškite ugninį dangų. Geltona ir oranžine spalvomis nutviekstus audros debesis. Virš horizonto zujančius žaibus.

Nupieškite upę. Vanduo joje - kraujo spalvos: skaistus, švytintis raudonis.

Nupieškite iš tūkstančių numirėlių kaukolių, šonkaulių, kaulų susidariusią užtvanką. Nupieškite varną ant kaukolės. Varnas snapu krapšto aki-duobę, lasioja akies liekanas.

O dabar įsivaizduokite, kad purpuriniai vandens veržiasi per kaulus lyg per slenksčius ir šniokščia taip, kad virš šitos košmarų žemės kyla griausmas.

Įsivaizduokite per dykumą bėgančius žmones. Dešimtis žmonių spindinčiomis akimis pajuodusiųose veiduose. Kadaruoja buvusių kostiumų, džinsų, vasarinių suknelių skarmalai. Kai kurie bėgliai uniformuoti - medicinos seserys, kariškiai, policininkai.

O vienas bėga atitrūkęs nuo visų. Jis jaunas, iki pusės nuogas. Suodina krūtine. Ant veido blykčioja prakaito lašai.

Jums dingteli mintis: ar tik jis nebus tos bėgančiųjų grupės vedlys?

O gal jie vejasi jį?

O jeigu taip, kas bus, kai pagaus?

Jaunuolis bėga kraujo upės krantu, ir staiga šis tas nutinka.

Iš dangaus ima pleventi šimtai popieriaus lapų. Kai kurie krinta į upę, ir srovė juos nuneša.

Kiti nusileidžia ant žemės ir guli, balti it nekaltybė anglies juodumo pelenuose.

Lapai desperatiškai prikeverzoti ranka. Neva tie, kurie įnirtingai vedžiojo žodžius, turėjo pasakyti kažką ypatingai svarbaus.

Bet žinojo, kad nespės užrašyti, kol...

Kol - kas?

Lėtai, vienas paskui kitą, ant pajuodusios žemės leidžiasi milžiniški sniego dribsniai. Galima įžiūrėti nuotrupas:

NIUJORKAS: *Girdėjau, kaip jis artinasi. It bėgiais dundantis traukinys, o paskui užtelėjusi galingu smūgiu miestą užliejo potvynio banga; ji kliokė gyvenamaisiais kvartalais, traiškydama juos lyg paplotėlius, plėsdama iš lovų ir rydama klykiančius žmones.*

Mūsų kvartalas - vienas iš nedaugelio išgyvenusiųjų. Aš mačiau vandenyną, laižantį trečiųjų aukštų langus...

FLORIDA: *Šįryt pusė pasaulio pakilo į Dausas. Bent jau taip atrodė. Stovėdamas balkone mačiau, kaip driokstelėjo Disneilendas. Epkoto centras, Stebuklų Karalystė, Griaustinio Kalnas - viskas tiesiog išlėkė į orą. Paskui liepsnos uždanga apklojo pusę dangaus.*

JOHANESBURGAS: Tūkstančiai lavonų, beveik visi - su naktiniais drabužiais, visose gatvėse susipynę į mirties kilimą - Komisionierių gatvėje, Klaino, Tvisto. Kai kur jie suvirtę keturiais penkiais sluoksniais, stirkso sustingusios rankos ir kojos. Šimtai žmonių tikėjosi išsigelbėsią Anglikonų katedroje Bri gatvėje. Katedros tarpduryje - siaubinga pūvančios mėsos krūva...

MADRIDAS: Sprogimai paliko dešimtis kraterių. Este parkas primena Mėnulio paviršių. Vakarinio dangaus fone skaisčiai liepsnoja Karaliaus rūmai. Vingrūs liepsnos liežuviai it ugnies demonai veržiasi pro langus ir laižo sienas...

SIDNIS: Operos teatras atrodo taip, lyg būtų sutryptas įsiutusio milžino, skliautas, kadaise toks išvaizdus, įgriuvęs. Kūnai visur...

LONDONAS: Pripučيامa valtis braunasi per ežero paviršių padengusias šiukšles. Kamera pri-

artėja: tai ne šiukšlės, o plūduriuojantys kūnai. Čia pat dreifuoja mergina vestuvine suknele. Kamera sklandžiai kyla aukštyn, kol vaizdas tampa panoraminis. Žiūrovai aikčioja.

Žiūrime į Parlamento pastatą. Milžiniškas statinys - lyg laivas, išmetęs inkarą vidur ežero. Big Benas amžiams rodo be dešimt dvi.

Dar keletas kadru: Nelsono kolona - suskaldyta nuolauža - kyšo iš Trafalgaro aikštę apsėmusio vandens. Apmiręs Čering-Kroso kelias. Valties sukeltos bangos, sujudinusios negyvas galvas, dūžta į iškabas - "Marder one", "Pizza Hut", "Foil", "Waterstone", avalynės parduotuvė...

VELINGTONAS: *Mieste siaučia gaisras. Bet dega ne pastatai, ugnis veržiasi iš didžiulių plyšių pačioje žemėje. Tarsi žemyn smaigaliais į ją būtų įkasta raketų rikiuotė, įjungti jų varikliai, ir mėlyna liepsna šovė šimtus metrų aukštyn, žviegdama taip, kad sproginėja televizijos mikrofonai...*

PLYYYKSSST!

Aš susiriečiu į kamuolį. Klaikus garsas taip kapoja kiaušą, kad šis tuojau sueižės it kiaušinio lukštas. Už dvidešimties žingsnių iš žemės išsi-veržė ugninis rutulys. Tvyksnis pelenais verčia plaukelius ant mano rankų. Dar akimirka - ir aplink mane pabyra kaukolės, šlaunikauliai, riešai, mentės, rūkstantys stuburai, pūvančios mėsos gabalai, plaučiai, odos skivytai, liepsnojanti širdis.

Prie mano kojų krinta veidas. Jis vienu dryksniu nuplėštas nuo kaukolės...

Viešpatie, kas nutiko tiems žmonėms?

NĖRA TAISYKLĖS, KURI TEIGTŲ, KAD GEOLOGINIAI POKYČIAI TURI VYKTI NUOSEKLIAI. NEBŪTINAI JIE UŽTRUNKA ŠIMTUS AR TŪKSTANČIUS METŲ. POKYČIAI ŽEMĖS GELMĖSE GALI KATASTROFIŠKAI IŠJUDINTI JOS PLUTĄ PER VIENĄ KITĄ DIENĄ, VALANDĄ, NET MINUTĘ. VIEN PRIE VIDURŽEMIO JŪROS PO VANDENIU DINGO DAUGIAU NEI DU ŠIMTAI MIESTŲ.

PRIEŠ DU ŠIMTUS MILIJONŲ METŲ, PERMO IR TRIASO PERIODŲ SANDŪROJE, DĖL GALINGŲ VULKANINIŲ IŠSIVERŽIMŲ ŽUVO DEVYNIASDEŠIMT PROCENTŲ VANDENS GYVŪNIJOS RŪŠIŲ, O SEPTYNIASDEŠIMT PROCENTŲ SAUSUMOS STUBURINIŲ RŪŠIŲ BUVO NUŠLUOTA NUO ŽEMĖS PAVIRŠIAUS.

Taip patikliai vakarėje šviesoje spindėjo jos akys. Aš susizgribau žiūrįs kiek žemiau, į jos krūtis rausvais speneliais. Kad ir kaip nenorėjau, vis tiek mačiau mėlynę, tokias ryškias, lyg būtų išpieštos juodu rašalu...

Ji pakėlė mano marškinėlius, kad galėtų krūtine prisipausti prie nuogos mano pilvo odos, ir šnipštelėjo: "Gali daryti man, ką tik nori. Viską viską. Juk žinai?"

Suėmiau jos plaukus į saują, gausdama mane užplūdo geismo banga...

Po akimirkos mes jau raičiojomės žolėje, plėšdami vienas nuo kito rūbus, bučiuodamiesi, kandžiodamiesi, myluodamiesi, sunkiai alsuodami

nesutramdomame geidulyje. Įsisiurbiau į šiltas jos lūpas. Paskui, švogždamas, sugriebiau jai už šlaunų...

Šiandien šita pieva - tikras pragaro žaizdras.

Nesiliaudami dainuoti, pamišėliai nunešė moterį į lauką. Ji tąsėsi, rangėsi, beviltiškai mėgindama ištrūkti, rietė nugarą, spurdėjo, jų laikoma.

Vidur lauko, įkastas į žemę, stypsojo medinis mietas. Jis būtų siekęs man iki peties. Ir buvo nusmailintas.

Štai tuomet aš supratau, ką jai darys. Atrodo, suprato ir ji. Pratrūko klykti. Skaudus mechaninis klyksmas, ir jis niekaip nesiliovė...

Prisiekiu sau papasakoti viską, kaip buvo. Ir nieko nepraleisti. Nė vieno žodžio.

Bet nepriekaištausiu, jei kelių artimiausių pas-traipų neskaitysite. Tai bjauru, šlykštu, niekinga; tai, ką man teko regėti, tarytum įdagas liko atmintyje visam gyvenimui.

Aš galiu tik perspėti jus. Jei ištversite, skaitykite.

ŠTAI KĄ JIE PADARĖ KLYKIANČIAI MOTE- RIAI:

Minia atnešė ją prie mieto. Tada ėmė plėšti nuo jos drabužius...

Sutirtėjo sunkios moters krūtys, kai ją, staugiančią ir besirangančią, iškėlė virš nusmailinto mieto...

**VIEŠPATIE, GAILESTINGASIS DIEVE... NUO KO
TURĖČIAU PRADĖTI?**

Prasidėjo tada, kai visas prakeiktas miestas susirinko prie tavojo slenksčio?

Ar tada, kai upės vanduo nusidažė krauju?

Ar tada, kai po tavo kojomis užsiliepsnojo akmenys?

O gal tada, kai atėjo Pilkasis Žmogus?

Dar kartą įsivaizduokite juodąją dykumą. Sudegusius automobilius. Sugriautą miestą. Bėgančius žmones.

Pagaliau paaiškėja, ar pusnuogis žmogus veda minią, ar šioji persekioja jį.

Jis suklumpa.

Ir iškart jį užgriūva minia. Žmonių rankose - virtuvės peiliai, aštrios it skustuvas televizorių ekranų nuolaužos, alaus skardinės, suplotos į negrabišius, bet mirtinus durklus.

Jaunuolis bando atsistoti. Žaizda jo kaktoje - lyg dar viena pora šukėtų lūpų, išvirtusių veide.

Švysčioja kumščiai, žmogus ištrūksta iš minios gniaužtų. Ir vėl bėga.

Jis gali pabėgti. Jaunas, greitas.

Švytruodamas ilgomis kojomis, bėga prie upės. Basos pėdos kelia juodas dulkes. Sklando popieriaus lapai.

Jau atrodo, kad jis išsigelbės, tik staiga moteris iš minios meta plytą. Pusnuogis abiem rankomis griebiasi už galvos ir griūva riksmo pražiodinta burna.

Minia šoka ant jo, badydama peiliais. Jaunuolis išnyksta po kūnų krūva.

Staiga pro mosuojančių rankų ir kojų maišalynę prasiskverbia jo kumštis. Žmogus staigiai iškelia ranką.

Kumštis atsigniaučia, išsitiesia virpantys pirštai, rodos, siekia dangaus, kažko neregimo. Kažko stebuklingo.

Minia nirtulingai švytruoja peiliais.

Įsivaizduokite popieriaus lapus ant juodos žemės.

Įsivaizduokite skaisčiai raudonas dėmes ant tų lapų, kadaise buvusių sniego baltumo.

Įsivaizduokite, kaip tos dėmės plečiasi, nudažo popierių raudonai. Skaisčiai raudona gyvybės spalva. Įsivaizduokite ir raudoną atspalvį ugnyje.

Kur visa tai?

Numanote ir patys.

Ten, kur nėra vyriausybės ar atstovaujantios valdžios. Nevaldo nei premjeras, nei prezidentas.

Todėl, kad tai - jūsų ateitis:

Šalis, kur **KARALIAUJA KRAUJAS.**

1

VIEŠPATIE, GAILESTINGASIS DIEVE... NUO KO TURĖČIAU PRADĖTI?

Prasidėjo tada, kai visas prakeiktas miestas susirinko prie tavojo slenksčio?

Ar tada, kai upės vanduo pavirto krauju?

Ar tada, kai po tavo kojomis užsiliepsnojo akmenys?

O gal tada, kai atėjo Pilkasis Žmogus?

Ne. Dar anksčiau. Žinote, manau, kad visa tai prasidėjo tada, kai linksminomės vakarėlyje Beno Kaveljero sode. Tai buvo tas vakaras, kai ryžausi pagaliau suimti save į nagą ir kai ką pasakyti Keitei Robinson. Ir, regis, vakaras tam buvo pats tinkamiausias.

Dabar, kai atsigrežiu, man atrodo, kad ta naktis išsprūdo iš stebuklingo sapno.

Buvo kerinti, šilta liepa, milijonai tolimų taškelių švietė danguje, brėžė žymes krintančios žvaigždės. Beno Kaveljero sode buvo sausakimša jaunimo, besijuokiančio, trykstančio netrikdoma

laime, optimizmu ir viltimi, mat tie žmonės žinojo, kad šią vasarą jie žengia per didžiąją paauglystės ir brandos ribą.

Jiems niekas netrukdė juoktis, pokštauti, gerti Beno Kaveljero vyną, mėgautis jo vaisėmis ir įsimylėti po jo vyšniomis. Po jų kojomis driekėsi visas pasaulis. Jiems vėrėsi galimybė eiti į tą pasaulį ir daryti ką panorėjus, ir tapti kuo panorėjus. Jie buvo jauni, o visos merginos - gražios.

O gražiausia iš visų buvo Keitė Robinson. Ir po minutės aš pakviesiu ją drauge pasivaikščioti po sodą - dviese.

Ir aš žingsniavau per sodą, ir jaučiausi taip, lyg būčiau iš futbolo komandos, kurią neša tokia sėkmės banga, tokia velnioniškai, neįtikėtina galinga banga, kad niekas Žemėje negali mūsų įveikti.

Turėjo būti viena iš nuostabiausių mano gyvenimo naktų.

O virto naktimi, kai visai pašėlo Šėtonas. Jis pe-timi stuktelėjo į požeminius vartus ir trankė tol, kol suskaldė į šipulius.

Tą naktį žemę užgriuvo Pragas.

2

Aš esu Rikas Kenedis. Tai nutiko, kai mes linksminomės vakarėlyje pas Beną Kaveljerą. Man buvo devyniolika.

Jau minėjau, kad buvo puiki liepos diena. Artinosi devinta valanda. Saulė, pusę dangaus apšaikiusi raudoni, pasitraukė už kalvų.

Sodas prigužėjo žmonių. Trys ketvirčiai jų tik ką baigė mokyklą ir nieko daugiau netroško, tik patinginiauti iki universiteto ar koledžo likusią vasaros dalį.

Aš, gerokai paplušėjęs, subūriau ansamblių, suderinau gastrolių datas; garso įrašų kompanijų vadybininkai, iškišę liežuvius, godžiai seilėdamiesi, jau sekė mūsų pėdomis. Mano planai vienas po kito taip puikiai virto tikrove, kad būčiau galėjęs patikėti, jog manoji krikštamotė fėja tinkamai mostelėjo burtų lazdele ir gausiai pabarstė juos sėkmės milteliais.....

Pastabos

- 1) Greičiau! (vok.).
- 2) Greitai, mitriai (it.).
- 3) Lemingas - graužikų būrio žvėrelis. Matyt, turima galvoje tai, kad palankiomis gyvenimo sąlygomis smarkiai peraugus šių žvėrelių populiacijai, juos, skatinamus bado grėsmės ir tam tikro psichinio veiksnio, apima ypatinga migracijos nuotaika: milijonai lemingų palieka apgyventas vietas ir keliaudami žūsta nuo ligų, nuo plėšrūnų ar mėgindami perplaukti vandens telkinius. Peraugusi populiacija šitaip tarsi susinaikina.